

SEKİZ

TAPINMA — ŞİMDİ VE SONSUZA DEK

Çalınmışlardı! Kadınların ulaşım için ihtiyaçları olan iki at yoktu. Kadınlar evin içinde, bir kadınla, kurtuluşu için dua etmekteydiler. Dışarı çıkıp atların durduğu yere geldiklerinde hayvanlar yerlerinde değildi.

Birdenbire birkaç adamın kendilerine doğru geldiğini gördüler. Birisi kemerinin altından bir silah çıkarmaya çalıştı. Diğerleri yerden taşlar aldılar. Sonra öfkeli bir şekilde bağırmaya başladılar. Kadınlar oradan koşarak kaçmaları gerekti-

ğini anladılar.

Korkuyla titremek yerine, sevinmeye başladılar. Bir tanesi, *“Rab'be övgüler olsun. Rab uğruna hakarete layık görüldük”* dedi (Elçilerin İşleri 5:41). Mermeler kendilerine isabet etmeden uçuşurken cesaretle tepeye tırmandılar. Adamlar kendilerini izlemedi ve kadınlar bir zarar görmeden kurtuldular.

Bu kadınlardan biri annemdi. Ta-pınmanın kendileriyle kendilerine saldıranlar arasında bir engel olarak etkin olduğuna hâlâ tanıklık eder.

Bu derste şunları inceleyeceksiniz:

Tapınmanın Etkileri
Tapınmanın Kapsamı

TAPINMANIN ETKİLERİ

Kutsal Kitap bizlere, bu dersin başındaki öyküdekine benzer durumlara örnekler verir. Övgü ve tapınmanın, inanlının korunması ve kurtarılmasıyla yalandan bağlantılı olan zamanlar vardı.

Tapınma aynı zamanda kuvvet de getirir. Yeşaya 40:31'de, *"RAB'be umut bağlayanlarsa taze güce kavuşur"* denildiğini okuyoruz. İlk asırdaki kilisenin ilk şehitleri, iş-

kence ve ölümlle karşılaşmak konusunda kuvvet buldular çünkü Tanrı'yı övüyor ve O'na tapınıyorlardı.

Tarihçiler, o ilk asırlarda oturan inanlıların, aslanlara yedirilmek üzere Roma'daki büyük stadyuma gönderildiklerini yazarlar. Onları seyreden kalabalıklar, bu ilk Mesih İnanlılar'ın ölümlle karşı karşıya oldukları halde nasıl olup da ilahiler söyleyip Tanrı'ya tapındıklarını anlamıyorlardı. Gözlerini kendilerinden ve etraflarındaki dehşet verici durumlardan ayırarak kuvvet buldular. Sadece Tanrı'ya, O'nun sadakati ve sevgisine konsantre oluyorlardı. Çok yakında O'nu yüz yüze göreceklerini biliyorlardı.

Ne mutlu sevinç çığlıkları atmasını bilen halka, ya RAB! Yüzünün ışığında yürürler. Gün boyu senin adıyla sevinir, doğruluğunla yücelirler. Çünkü sen onların gücü ve yüceliğisin, lütfün sayesinde gücümüz artar (Mezmur 89:15-17).

İkinci derste gördüğümüz gibi, Rab' be tapınmaktaki ilk nedenimiz O' nun buna layık olmasıdır. Bu bir tek neden bize gereken tek nedendir.

Ama Tanrı cömertçe verir ve bizlere tapınmanın sonucu olarak gelen ek yararlar vaat etmiştir – bunlar, bu hayatta anlayıp takdir ettiğimiz bereketlerdir. Aldığımız ruhsal bereketlere daha önce değindik ve bun-

lar küçümsenemez. Düşmanımız olan Şeytan, bizi yere serip cesaretimizi kırmak isteyecektir ama Kutusal Kitap, Rab'bin verdiği sevincin bizi kuvvetli yaptığını söyler (Nehemya 8:10).

Bizler bu sevinci nasıl alırız? Yeşaya 12:3 bizlere, Tanrı kendilerini kurtardığında halkının sevindiğini yazar. Bazen düşmanımız Şeytan kuşklar getirip sevincimizi çalmaya kalkar. Onu dinler ve cesaretimizi kırarak düşüncelere yer verirse zayıf olacağız. Zayıf olduğumuzda gerektiği kadar dua etmeyiz. Ama tapınmaya ve aklımızı Rab'bin bize olan iyiliğinde tutmaya karar vererek sevincimizi geri

kazanabiliriz. Bizler O'na tapındıkça, sevinç kâsemiz yine dolar ve yeniden kuvvetleniriz.

Başka türlü olsa bizi yere serecek olan sorunlarla karşılaşacak kadar kuvvetli oluruz. Eyüp'ün çocuklarını kaybettiğinde, *"RAB verdi, RAB aldı, RAB'bin adına övgüler olsun!"* dediğini öğrendik (Eyüp 1:21).

Bir sonraki ayet, *"Bütün bu olaylara karşın Eyüp günah işlemedi ve Tanrı'yı suçlamadı"* der. Yüreği övgüyle doluydu ve ağzı övgüyle doluydu çünkü Tanrı'nın yönetimde olduğunu biliyordu. Tapınması, o güvenin bir dışavurumuydu.

Bir kavanozu bir musluğun altına koyarsanız ve kavanoz, berrak, köpüren bir suyla dolu tutulursa, havadaki toz kavanoza girmez. Toz, boş kaplarda toplanır. Aynı şey bizim için de geçerlidir. Sevinmeyi sürdürürsek günahlı sözcükler ve dışavurumlara yer olmayacaktır.

Kusursuz örneğimiz olan İsa, bir mezarın başında durup, *"Baba, beni işittiğin için sana şükrediyorum"* dedi (Yuhanna 11:41). Bundan sonra ölen kişiyi yeniden hayata kavuşturdu. Müjdeler, tapındıklarında ya da bir tapınma işareti olarak yere kapandıklarında iyileşen birkaç kişiyi anlatır (Matta 8:2, Markos 7:25).

En büyük ve en kalıcı tapınma sevinci, Göksel Babamız'ı daha iyi tanımamızdır. O'nun tapınma buyruğunu yerine getirdiğimizde Tanrı'nın varlığını özel bir şekilde hissedebiliriz. Birinci Yuhanna 3:24 bizlere, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirdiğimizde O'nunla birlik içinde yaşadığımızı ve O'nun da bizimle yaşadığını söyler. Rab'bi daha iyi tanıdıkça O'na daha çok güveniriz.

Tanrı'nın sadakatinin hiçbir zaman son bulmayacağını biliriz. Tanrı'nın bizim hayatlarımız için bir planı olduğunu biliriz ve her şeyi kontrol altında tuttuğu gerçeğinde dinleniriz. Burada, yeryüzündeki ve sonsuzluk boyunca geleceğimizin O'

nun ellerinde olduğu güvenine sahip olmak çok harikadır (Mezmur 139:7-18).

Vermek daha önce ele almış olduğumuz bir başka tapınma etkinliğidir. Elçi Pavlus bir grup inanlıdan armağanlar aldığında, onların cömertliğini şükranla tanıyarak şöyle yazmıştı:

Benim her şeyim var, bolluk içindeyim. Epafiroditus'un eliyle gönderdiğiniz armağanları alınca bir eksikim kalmadı. Bunlar güzel kokulu sunular, Tanrı'nın beğenisini kazanan, O'nu hoşnut eden kurbanlardır. Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli

bir biçimde karşılayacaktır
(Filipililer 4:18-19).

Bu sözler Elçi Pavlus'un da vermediği bir tapınma etkinliği olarak kabul ettiğini göstermektedir. Tanrı'nın verenleri ödüllendireceğine inanıyordu. Sözleri Tanrı'nın, *"Beni bununla sınayın"* diyor Her Şeye Ege-
men RAB. *"Göreceksiniz ki, gök-
lerin kapaklarını size açacağım,
üzerinize dolup taşan bereket yağ-
dıracağım"* dediği Eski Antlaşma
vaadini onaylıyordu (Malaki 3:10).

Elçilerin İşleri 8, bizlere tapınmak için çok uzun bir yol kat ederek Yeruşalim'e gelen Etiyopyalı bir hükümet yetkilisinin ilginç öyküsünü

anlatır. Sırf Rab'bin evinde olabilmek için zaman ve para harcamıştı. Ülkesine dönmek üzere arabasıyla giderken Yeşaya 53'ü okuyordu.

Tanrı onun açık yüreğini gördü ve ona yardım etmesi için bir müjdecisi olan Filipus'u gönderdi. Filipus koşup arabanın yanına geldi ve Etiyopyalı'ya *"Acaba okuduklarınızı anlıyor musun?"* diye sordu. Etiyopyalı, *"Biri bana yol göstermedikçe nasıl anlayabilirim ki?"* dedi (Elçilerin İşleri 8:31).

Filipus onun yanına, arabaya bindi ve ona İsa'nın öyküsünü anlattı. Yetkili, İsa'yı Kurtarıcısı olarak kabul etti ve vaftiz oldu. Bundan son-

ra sevinçle yoluna devam etti (Elçilerin İşleri 8:39). Tapınmak için zaman ayırdığından ötürü ruhsal açlığı doyurulmuş ve kafasındaki sorular yanıtlanmıştı. Tanrı, 2000 yıl önce Etiyopyalı adam için yaptığını bugün bizler için de yapacaktır. Bizlere ihtiyacımız olan yanıtları verecektir.

Bundan sonra, bize doğru yolda yol gösterdiği için Rab'be yeniden tapınıyoruz çünkü Rab, *"vaadini sadık bir şekilde yerine getirmiştir"* (Yaratılış 24:26).

TAPINMANIN KAPSAMI

Mesih İnanlılığı'nda tapınma hak-

kındaki kitabımızın son kısmına geldik. Çoğunluk, tapınma nedenleri ve tapınmanın bireyler ve Mesih'in bedeni olan kilisenin üyeleri olarak bizi nasıl etkilediğini ele aldık. Bunları okuduk, anladık ve yaşadık.

Ancak tapınmanın tam olarak anlamadığımız başka yönleri de vardır. Bunlardan biri İsa'nın Yeruşalim'e zaferli bir biçimde girişinde bulunur. İsa bir sıpaya binmiş olarak kente geldiğinde öğrencileri ve kalabalık, *"Rab'bin adıyla gelen Kral'a övgüler olsun!"* diye bağır-maya başlamıştı (Luka 19:38).

Durumu seyreden Ferisiler'den ba-

zıları onların İsa'yı övgüsüne karşı çıktılar. İsa, *"Size şunu söyleyeyim, bunlar susacak olsa, taşlar bağıracaktır!"* diye karşılık verdi (Luka 19:40).

Taşlar nasıl haykırıp bağırabilir? Bilmiyoruz. Ama eğer gerekirse Tanrı'nın onların bağırmasını sağlamasının mümkün olduğunu biliyoruz. Ancak İsa'nın sözlerinin daha büyük anlamı, övgünün önemli olduğuydu. Tapınma, anlamsız, cansız bir ayin değildir. En sert yüzeyi kırıp içine nüfuz edebilecek kuvvetli bir güçtür. Eğer bizler *"diri taşlar"* olarak Rab'bi övmezsek o zaman başka türlü taşların Rab'bi övmesi gerekecek. İçten övgünün

Tanrı ve O'nun sonsuz planı için çok büyük bir anlamı vardır.

Bizler buna katılabildiğimizden ötürü çok ayrıcalıklıyız. Övgünün başka gizemleri daha vardır, bunlardan biri, cennetteki övgü hizmetimizdir. Küçük çocuklar cennet hakkında sorular sormayı özellikle severler. Oraya gittiğimizde orası nasıl bir yer olacak? Orada ne yapacağız? Büyük anne ya da babalarını ya da sevdikleri başka insanları kaybetmişlerse, tam olarak ne olduğunu bilmek isterler. Onlara dilimizin döndüğü kadar yanıt vermeye çalışırız ama sözcüklerimiz yetersiz kalır. Ne söyleyeceğimizi bilmeyiz.

Kutsal Kitap cennet hakkında ne der?

Yüreğiniz sıkılmasın. Tanrı'ya iman edin, bana da iman edin. Babam'ın evinde kalacak çok yer var. Öyle olmasa size söyledim. Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum
(Yuhanna 14:1-2).

Cennet bizim için özel olarak hazırlanmış bir yerdir. Yeryüzündeki en güzel yer onunla kıyaslanamaz çünkü oraya günah hiçbir zaman giremez. Tanrı'nın yarattıklarını yok edip bozan günahdır. Ama cennette hepimiz pak ve temiz olacağız. Tanrı bütün gözyaşlarını silecek. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de

ıstırap olacak (Vahiy 21:4).

Orada ne olacaktır? Zaferimiz bütün olduğundan sevinme ve övgü olacaktır (1.Korintliler 15:54). Sonsuza dek Rab'le birlikte olacağız (1.Selanıklıler 4:17).

Orada ne yapacağız? Tanrı'nın bizim için çok güzel sürprizleri olduğuna kuşku yoktur, bunların çoğunu bize şimdi söyleyemez. Fani bizler sonsuz şeyleri anlama yeteneğine sahip değiliz. Ama iki etkinlikten kesinlikle eminiz. Bu iki etkinlik bize Vahiy'de bildirilmiştir.

Tanrı'nın ve Kuzu'nun tahtı kentin içinde olacak, kulları O'na tapına-

cak. Artık gece olmayacak. Çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinimleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek ve sonsuzlara dek egemenlik sürecekler (Vahiy 22:3,5).

Tapınma! Peki o zaman biz niye tapınmayalım? Bütün göksel yaratıklar ilahiler söyleyip Rab'bi överken bizler de aynı şeyi yapmayı isteyeceğiz. İsa'yı gördüğümüzde ve kurtuluşumuz için ödediği bedeli tamamen anladığımızda sevgi ve hayranlıkla O'nun önünde yere eğileceğimize eminim. İleriye bakıp cennetin sonsuzluk boyunca bizim olduğunun bilincine vardığımızda minnettarlığımızın sınırı olmaya-

caktır. Tanrı'yı övmeliyiz.

Biraz önce okuduğumuz ayette önce övgü gelmektedir. Ve cennette de önce övgü geleceğinden emim. Bizlere ayrıca yapacağımız başka şeyler de verilecektir. Sonsuzlara dek krallar olarak egemenlik süreceğiz (Bkz. Vahiy 5:6-10).

Krallar tahtlarda oturmaktan daha fazlasını yaparlar. Sorumlulukları vardır. Belki küçükken hiçbir şey yapmadan tembel tembel oturmanın güzel bir şey olacağını düşünmüştünüz. Bir süre sonra bunun ne kadar can sıkıcı bir şey olduğunu öğrendiniz. Hizmet etmek bir zevktir, Tanrı'ya hizmet etmek en büyük

zevktir.

Kralların ellerinde büyük kaynaklar olduğu için ellerinde fırsatlar da vardır. İhtiyaçlarından çok daha fazla hazineler kendilerine verilmiştir. Eğer bizler Kendisiyle birlikte ve Kendisi için yönetecek Cennetin Tanrısı bize de sahip olmamız gereken şeyleri vermez mi?

Bu hayattan öğrendiğimiz şunu unutmamalım ki, ilgimizi en sıkı tutan şey çok sevdiğimiz birinin tüm derinliklerini öğrenmektir.

Ardından gökte, yeryüzünde, yer altında ve denizlerdeki bütün yaratıkların, bunlardaki bütün varlık-

ların şöyle dediğini işittim: *“Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek tahtta oturanın ve Kuzu'nun olsun!”* (Vahiy 5:13).

Ve hepimiz “Amin” diyoruz!

Şimdi ÜNİTE İKİ için verilen soruları yanıtlamaya hazırsınız.